Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 16 Leden 2012 21:51

Za císařovny Marie Terezie bylo za zběhnutí od regimentu, slovy starého ovčáka ze Švejka, „prach a volovo.“ Podle stejného klasika přešel za 1. světové války celý 28. pěší pluk k Rusům za zvuku plukovní kapely. Jsou i v kultuře rovněž taková zavrženíhodná zběhnutí od regimentu, kdy regiment má být vymazán a jeho prapor dán do vojenského muzea? Nejlépe bude začít „zběhnutím od žánru“. Jako pamětník jsem vnímal úspěch pana Josefa Zímy na poli hudby, které se ještě neříkalo „pop music“ a které v SSSR říkali a možná ještě říkají „estráda“. Jenže najednou tu byla Vlachovka a bývalý pop zpěvák, který nazpíval i první český rock - Suchého Blues pro tebe, změnil regiment. Pana Zímy, který se brzy dožije osmdesátin, si hluboce vážím jako obrovského profíka a mé „mladické opovržení“ dechovkou dávno pominulo. Samozřejmě motivací „zrady regimentu“ jsou na prvním místě peníze. Nedávno zesnulý Ivan Martin Jirous se do krve hádal o svébytnost kultury i v režimu plném zákazů a příkazů a nesouhlasil s alternativou, která byla ochotna si třeba ostříhat vlasy, aby prošla pověstnými přehrávkami. Po roce 1970 nám z TV obrazovky zpíval Viktor Sodoma namísto „Hush, hush“ o tygru z Indie, Michal Prokop namísto soulu tančil s Hanou Zagorovou a ve vchodu na Kavčí hory probíhala kontrola ostříhání a nošení podprsenek, jak nařídila pověstná náměstkyně soudružka Balašová. Ve chvíli, kdy jde o existenci, je těžké se rozhodnout pro „náš regiment“. Nikdo se nenarodil hrdinou, jen míra ústupků je problémem. Nechme ale být toto ne moc hezké téma „zrady regimentu“ a vraťme se do současnosti. Zaznamenal jsem například, že došlo k přerodu vystudovaných operních zpěvaček na písničkářky a šansoniérky. Znám z historie jen dva „návraty ke kořenům“. Pamatujete ještě na půvabnou maličkou zpěvačku Lilku Ročákovou zpívající o tom, že bylo léto, horké léto? Vystudovaná operní zpěvačka opustila popovou kariéru a stala se kmenovou součástí opery v Plzni. Původní rockerku Evu Urbanovou snad není třeba představovat. Naopak vystudované operní zpěvačky Janu Rychterovou, Sylvu Krobovou či Hanku Čechovou potkáme dnes jako velmi dobré písničkářky. Naproti tomu „Krychláka“ Frantu Kasla potkáváme jako muzikanta u Jakuba Smolíka. Nic není stále, nic není definitivní a každý je pánem svého života. Nad uvedenými „žánrovými zradami regimentu“ se lze jen pousmát beze stopy odsouzení, jinak se vracíme k tomu, že lidi z áčka jsou fajn a béčkaři jsou blbci. Jsou ale i jiná a trochu více opravdová „opuštění regimentu“ v podobě opuštění vlastního svědomí. Těm, kteří zpívají o velkých věcech a pocitech, ale zradí lidi, kteří jim jejich slova věří, těm lze odpustit, ale nelze jim již dále věřit to, co říkají a zpívají. Zde neuvádím jména, protože ti, kterých se to týká, ti to vědí. Tito lidé sice formálně pochodují pořád ve stejném regimentu, ale ve skutečnosti jej dávno opustili, byť odpouštět je „božský“.